

Κι' ἰδού! τῶν προπατόρων μας ἐσείσθησαν οἱ τάφοι,
καὶ ἄρθρα ἔγραψαν πλατεῖα οἱ δημοσιογράφοι,
πῶς ἐδοξάσθη ἀληθῶς ἡ πόλις τόσων φώτων,
κι' ἡμέρα ἔλαμψε κι' ἐδῶ μεγάλων γεγονότων.
Ὡς κι' ἡ γυναῖκες ξύπνησαν σὲ τούταις τῆς ἡμέραις,
καὶ πλύστραις τὰ τσεμπέρια των σηκῶσαν γιὰ παντιέριαις.

Κι' ὁ Παρθενῶν ἐσεῖετο καὶ τοῦ Διὸς οἱ Στύλοι,
ἀκόμη καὶ τ' Ἀδριανοῦ ἐχόρευε ἡ Πύλη,
οἱ πρόγονοι ἐφάνησαν μὲ στήθη δασομένα,
ὁ Μαρθῶν ἐπρόβαλλε μὲ τὸ Εἰκοσιένα,
κλεφτῶν τουφέκια βρόντησαν, ἐμύρισαν θυμάρια
καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε· Ὡς π ὅ τ ε π α λ λ η κ ἄ ρ ι α;

Καὶ ἅμα πρὸ ἐπέρασε ἡ φοβερὴ Δ ε υ τ ἔ ρ α,
κι' ἐξεκαρφώθη κάθε μιὰ τοῦ Πρίγκηπος παντιέρα,
κι' ἠσύχασαν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἡ γλώσσαις,
ἀπὸ τῆς νέαις βρύσαις μας ἐστείρευαν καμπόσαις,
ἐκόπη τὸ κατάβρεγμα, καὶ ἄρχισε ἡ σκόνη
τῶν κυριάρχων πολιτῶν τὰ μάτια νὰ στραβῶνῃ.

Καὶ πάλι μετὰ χρόνους τρεῖς κι' ἐννέα δέκα μῆνας
τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα θὰ γίνουν 'στὸς Ἀθήνας.
Καὶ πάλι βρύσαις, κἀνουλες, κι' ἀπὸ νερὸ πληθῶρα,
καὶ πάλι καταβρέγματα κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα,
καὶ τότε πάλι θὰ σεισθῇ ὁ θεῖος Παρθενῶν...
Ζήτω λοιπὸν ὁ Δήμαρχος κι' ὁ Δῆμος Ἀθηνῶν!

**Ζήτω καὶ ὁ λαὸς
τοῦ Δήμου Πειραιῶς.**

Τί νίκη καὶ 'στὸν Πειραιᾶ τοῦ κυριάρχου ἦτον!
τὸ κόμμα ἐθριάμβευσε κι' ἐκεῖ τῶν ξυπολύτων!
Μία παντιέρα 'σήκωσε τὸ κάθε παλληκάρι,
ζωγράφησε γιὰ σύμβολο ἓνα γυμνὸ ποδάρι,
τὰ πόδια του τὰ λαϊκὰ εὐθύς ξεπαπουτσόνει,
καὶ τὰ καλαμοβράκια του 'ψηλὰ ἀνασκουμπόνει.

Καὶ νά! 'στουὺς δρόμους πηλαλεῖ μὲ μάτια πυρωμένα
καὶ «Ζήτω οἱ ξυπόλυτοι» φωνάζει ὀλοένα.
'Ακοῦς ἐκεῖ ξυπόλυτους νὰ τοὺς εἰποῦν;...τί φορὴ!
ἀλλ' ὅμως 'στουὺς ξυπόλυτους ὁ θριάμβος ἀνῆκει,
καὶ γιὰ γεινάτι Δήμαρχος θὰ βγῇ ὁ Ὀμηρίδης...
μήπως ἐρέθισε κι' αὐτοὺς ὁ κύριος Λεβίδης;

Ποῖος τὸν πανίσχυρον λαὸν 'μπορεῖ νὰ μὴ τρομάξῃ;
κι' ἂν γελασθῇ ξεβράκωτο κανεὶς νὰ τὸν φωνάξῃ,
δὲν τῶχει τίποτα, θαρρῶ, τὰ ροῦχά του νὰ σχίσῃ,
ξεσκέπαστα ὀπίσθια γιὰ σύμβολο νὰ στήσῃ,
κι' ὀλόγυμνος σὰν τὸν Ἀδάμ 'στὴν ἐκλογὴ νὰ τρέξῃ,
καὶ ἄρχοντα ξεβράκωτον γιὰ χάρι νὰ ἐκλέξῃ.

**Ὁ Ῥάλλης καὶ ὁ Ρούφος παραιτεῖται,
καὶ ἡ πατρις θρηνεῖ καὶ συγκλονεῖται.**

Ὡ ἀκουσμα φοικῶδες καταστροφῆς μεγάλης!
ἀφίνει τὸν Τρικούπη ὁ Ρούφος καὶ ὁ Ῥάλλης.
Καὶ τώρα τῶν Ἑλλήνων τὸ ἔθνος τί θὰ γίνῃ;
'στὰ χέρια τοῦ Τρικούπη καὶ πάλι θ' ἀπομείνῃ,
καὶ τίποτα δὲν τῶχει ἐκεῖνος γιὰ γεινάτι
τὰ Ὑπουργεῖα ὅλα νὰ φορτωθῇ 'στὴν πλάτη.

Καὶ 'στὸ Λονδῖνον γράμμα εἰς τὸν Τομπάζη στέλλει,
καὶ γρήγορα νὰ φθάσῃ ἐδῶ τοῦ παραγγέλλει,
εἰς τοῦ κυρίου Ρούφου τὴ θέσι νὰ τὸν βάλλῃ...
κι' ἐνῶ γιὰ Ὑπουργεῖο χαζεύουν τόσοι ἄλλοι,
καὶ ἀξιώσεις ἔχω ὑπουργικὰς κι' ἐγώ,
αὐτὸς ζητεῖ νὰ εὔρῃ 'στὴ Λόντρα Ὑπουργό.

Κι' ὁ βασιλεὺς σαστίζει, δὲν ξέρεῖ τί νὰ κάνῃ,
τὸν Ρούφο καὶ τὸν Ῥάλλη μὲ λόγια καλοπιάνει,
ἀλλ' ὅμως 'στὰ χαμένα ὅσα κι' ἂν πῆ πηγαίνουν,
καὶ 'στὴν παραίτησίν των κι' οἱ δύο ἐπιμένουν.
Μόλις κι' ἐκεῖνος ἦλθε ἀπὸ τὸ Μὸν'Ρεπὸ,
καὶ ἄρχισε ὁ Ῥάλλης τὸν πρῶτο του σκοπὸ.

Αὐταῖς ἡ νέαις φούριαις πολλοὺς ἐνθουσιάζουν,
καὶ ἀπὸ τώρα δόξαν καὶ πρόσδοον κυττάζουν·
ὅμως ἐγὼ δὲν βγάζω μιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα,
καὶ τίποτα δὲν βλέπω, παρὰ καινούργιο κόμμα.
'Μπορεῖ καὶ ν' ἀπατώμαι 'στὰς σκέψεις μου αὐτάς,
μὰ εἶμαι πότε πότε καὶ 'λίγο φαφλατᾶς.

Καὶ τώρα ὁ Τρικούπης γιὰ σίγουρα θὰ πέσῃ,
κι' ἀνάγκη τὴν βουλήν μας εὐθύς νὰ προσκαλέσῃ.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λένε πολλοὶ 'στὰ καφφενεῖα,
κι' ὅλους μᾶς σφίγγει νέα πολιτικὴ μανία·
κι' ἐνῶ ἐμεῖς 'μιλοῦμε γιὰ τέτοια ἐδῶ πέρα,
μᾶς χαιρετᾶ μὲ γέλοιο ἢ προσφιλῆς χολέρα.

**'Στὸν Πλατούτσα τὸν γνωστὸ
ἔξη στίχους χρεωσιῶ.**

Ὁ διάσημος Πλατούτσας εἰς τὸ Ἄργος βασιλεύει,
γιὰ καπνοῦς, κρασιά καὶ φόρους κάθε τόσο ῥητορεύει,
κι' ὅποιος ἄνθρωπος, φωνάζει, δὲν γεννήθηκε Ἀργεῖτης,
εἶναι βάρβαρος, ἀγροῖκος, κι' ἀμαθέστατος πολίτης.
Μὲ φωναῖς καὶ τοῦ Τρικούπη ἐξεκούφανε τ' αὐτί,
μὰ γι' αὐτὸ καὶ τ' Ἄργος πρῶτο θὰ τὸν βγάλῃ βουλευτή.

**Μ' ἀπλᾶ καὶ 'λίγα λόγια ἀπαντῶ
'στοῦ κόσμου τὸ μακρὸ καὶ τὸ κοντὸ.**

Εἶπαν καὶ λένε μερικοὶ κολόκουρο πῶς 'πῆρα,
πῶς ἀνοιξε 'στῆς ἐκλογαῖς καὶ τοῦ Ῥωμηοῦ ἡ μοῖρα·
ἀλλὰ μ' ἐπισημότητα κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιώνω,
πῶς τοῦ Νταλέκου ἔφαγα ἓνα γχιουβέτσι μόνο.
'Ἄν θέλετε, πιστέψετε 'στὰ λόγια μου αὐτά,
ἂν ὅμως δὲν πιστεύετε, δὲν δίνω δυὸ λεφτά.